

af en Ansøgers Ledighed i den senere Tid sandsynliggjorde, at hans Arbejdsløshedsrisiko vilde ligge væsentlig over Fagets normale Risiko. Man kom ind paa Spørgsmaalet om i samme Paragraf at ændre et Udtryk, der knytter sig til Bestemmelsen om, hvorvidt vedkommende, der skal optages i Kassen, har Beskæftigelse. Der staar i Lovforslaget, som det nu er, at han skal have Beskæftigelse af passende Varighed. Man drøftede her Tanken om at erstatte dette med Udtrykket: „af ikke rent midlertidig Art.“

Man var ogsaa inde paa at behandle nogle af de Spørgsmaal, som Lovforslagets § 17 omhandler, og man prøvede her at faa fastsat en Grænse for, hvilke af Arbejdsløshedskassernes Medlemmer der skulde være afskaaret fra at hæve Understøttelse i Tilfælde af Arbejdskonflikt, Lockout eller Strejke. Man paatænkte at begrænse dette noget i Loven, saaledes at Arbejdsdirektøren ikke i alle Tilfælde skulde træffe Afgørelsen efter Skøn. Man tænkte sig her Muligheden af at komme ind paa en Affattelse, der gik ud paa, at Understøttelsen ikke ydedes til Medlemmer af de Afdelinger af Arbejdsløshedskassen, hvis Virksomhed omfattedes af det konfliktberørte Omraade, eller til Medlemmer af Afdelinger, hvis Omraade var tilgrænsede. I samme Paragraf beskæftigede man sig ogsaa med Spørgsmaalet om at paalægge baade Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne en Pligt til ved enhver Konflikts Udbrud uophødelig at tilstille Direktoratet Oplysninger om, hvilke Virksomheder der indenfor deres Omraade var berørt af den foreliggende Konflikt, ligesom enhver Forandring, der i det hele taget fandt Sted, skulde meddeles til Arbejdsdirektøren, saaledes at han straks ved Konfliktens Udbrud kunde være orienteret med Hensyn til de Synspunkter, som baade Arbejdsgivere og Arbejdere anlagde.

Der var ogsaa andre Spørgsmaal, som Udvalget beskæftigede sig med og tænkte sig Muligheden af at stille Ændringsforslag om, men Resultatet af Udvalgets Overvejelser blev imidlertid, at et Flertal indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket nogle af de Ændringer indføjet, som jeg her ganske kort har berørt; men Forholdene laa ikke saadan, at det lod sig gøre; vi maa nu overlade til Indenrigsministeren i Forbindelse med Arbejdsdirektoratet at træffe de fornødne Bestemmelser angaaende Lovens Administration ud fra de Synspunkter, som har været behandlet i Udvalget. Vi har ogsaa Grund til

at tro, at det er den højtærede Indenrigsministers Hensigt, naar Loven er vedtaget, at administrere den med Hensyntagen til de Synspunkter vedrørende §§ 10 og 17, som jeg her har haft Lejlighed til at gøre nogle Bemærkninger om.

I øvrigt skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale Tingets Medlemmer ved den endelige Afstemning her i Tinget at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger.

Ludvig Christensen: Det er jo ikke store Ændringer, Lovforslaget er undergaaet, siden det var til første Behandling, ja, der er i Virkeligheden slet ingen Ændringer foretaget, og det er saa meget mere ejendommeligt, som det vel fra mange Sider efter den Forhandling, der fandt Sted i dette høje Ting ved Lovforslagets første Behandling, havde været ventet, at der kunde blive Mulighed for et Forlig. Der blev jo af den højtærede Indenrigsminister paa Ministeriets Vegne og formentlig tillige paa det Partis Vegne, han repræsenterer, afgivet et Løfte om, at man eventuelt kunde gaa bort fra de Bestemmelser, der var indsati Lovforslaget i det høje Folketing, og forhandle med det Parti, jeg tilhører, om en Ordning indenfor Rammerne af det Forslag, der blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister den 17. Februar dette Aar i det andet høje Ting. Det viste sig imidlertid hurtigt i Udvalget, at den højtærede Indenrigsminister kun havde talt paa egne Vegne, og at hans Parti her i Tinget ikke var indstillet paa at løbe fra den Overenskomst, der jo saa tydeligt var truffet mellem de to Regeringspartier i det høje Folketing netop om denne Lov. Det er naturligvis beklageligt, at Ministeren paa den Maade er kommet i et vist Modsetningsforhold til sit eget Parti. Det er saa meget mere beklageligt, som man jo dog ellers altid har haft Lov til at gaa ud fra, at naar en ansvarlig Minister under en Forhandling afgiver et Løfte, er det et Løfte, der afgives overfor Offentligheden, og et Løfte, som man maa have Lov til at gaa ud fra ikke afgives, uden at det kan holdes. Thi hvis det ikke mere er Tilfældet, bliver jo i Virkeligheden al alvorlig Debat en Umulighed. Hvis en Minister eller en Partiordfører, blot for at klare sig i en Debat eller for at gøre Forsøg paa at presse en politisk Modstander op i en Krog, skal kunne, hvis det passer ham, afgive Løfter, der binder Modparten, medens han selv mener at kunne springe fra, saa kommer vi ind paa et System, som i Længden vil blive meget uheldigt, og derfor vil jeg gerne ved denne